

[Hanne Budtz.]

forhold nu klargøres ved en særlig lov. Vi mener også, at hele dette samfundsvigtige område er for væsentligt til, at det kan være tilfredsstillende behandlet i et par paragraffer i loven om offentlig forsorg. Som på så mange områder var det også for hjemmesygeplejens vedkommende tilfældet, at der i begyndelsen var tale om privat initiativ, og det er glædeligt at se, hvordan myndighederne, det vil sige kommunerne, har arbejdet hånd i hånd med de private hjemmesygeplejeforeninger og med sygekasserne. At denne private islet bevarer, vil under alle omstændigheder være en forudsætning for mit partis tilslutning til lovforslaget, men det fremgår jo også både af lovforslaget og af den højtærede ministers bemærkninger, at dette er meningen. Af betænkningen, der kom i 1953, får man dog det indtryk, at man lidt modstræbende er kommet til dette resultat.

Hjemmesygeplejerskens gerning er blevet uundværlig. Ordningen har, siden den blev taget i brug, virket på en sådan måde, som det allerede er fremhævet her i dag, at den har betydet en aflastning af sygehusene. Der kan heller ikke for mig være tvivl om, at enhver kommune bør og skal sørge for en forsvarlig hjemmesygeplejeordning, og når flere kommuner arbejder sammen, vil det give både praktiske og økonomiske fordele. Det er også rimeligt — og vel også et formål med dette lovforslag — at enhver borger i kommunen får adgang til denne hjælp, således at det ikke alene er medlemmerne af de private foreninger eller sygekassemedlemmer, der har denne ret.

Naturligvis må der et tilsyn med ordningens udøvelse til, således som det er foreslået. Spørgsmålet om den mellemkommunale og den fælleskommunale refusion vil vi gerne være med til at se lidt nøjere på i det kommende udvalg. Både i betænkningen og nu senere efter lovforslagets fremsættelse har Dansk Sygeplejeråd stillet spørgsmål om hjemmesygeplejerskernes ansættelses- og pensionsforhold. Det er jo naturligt, at hjemmesygeplejerskerne gerne vil have gode, ja de bedste ansættelsesmuligheder og pensionsforhold. De sammenligner sig vel også med deres hospitalsansatte kolleger, som er tjenestemænd, og hjemmesygeplejerskerne har derfor fore-

slået dels i betænkningen, dels nu i en henvendelse til folketinget, at der af statskassen skal kunne ydes tilskud til dækning af udgifterne til reguleringstillæg til hjemmesygeplejerskernes pensioner efter de for stats pensionister gældende regler. Dette forslag har den højtærede minister ikke kunnet tiltræde med den begrundelse, at det er et kommunalt anliggende, og, som det siges i bemærkningerne, som følge af de almindelige økonomiske forhold — dog med den mulighed, at der af særlige geografiske grunde kan ydes hjælp af statskassen, når finansudvalget giver tilslutning dertil.

Nu er der vist ingen i det høje ting, der ikke ser med sympati på hjemmesygeplejerskens gerning og ikke gerne vil unde hende en lige så god og betrygget stilling som hendes hospitalsansatte kollega; men statskassen kan nu engang ikke yde blot af sympati, og på den anden side kan statskassen heller ikke undlade at give de lønninger og pensioner, den bør yde; men jeg mener, vi bør stille spørgsmålet reelt op: er hjemmesygeplejerskernes pension et statsanliggende, eller er den det ikke? Så vidt jeg har forstået af såvel betænkningen som af lovforslaget er den et kommunalt anliggende, og man ser også, at en del af hjemmesygeplejerskerne allerede er pensionsberettigede som kommunale tjenestemænd.

Der er mange forhold, vi gerne vil være med til at se på i et udvalg; det kan være nyttigt at drøfte dem. Det gælder også spørgsmålet om betydningen af folkepensionen. Folkepensionen er en kendsgerning i dag; det var den ikke, da betænkningen blev afgivet. Centralforeningen af Hjemmesygeplejevirksoheder i Danmark har rettet en henvendelse til folketinget, og dens indhold mener jeg også vi skal drøfte i udvalget. Mit parti vil behandle lovforslaget velvilligt.

Ingeborg Refslund Thomsen: Man kan beklage, at det private initiativ på så mange måder trænges mere og mere i baggrunden og må støtte sig til stærkere magter, kommuner og sygekasser. Småpengene slår ikke mere til, men foreningerne bevarer dog her en plads som den erfarne tredje mand i den kreds af veluddannede og dygtige kvinder, der våger over vore børn